

Stig žízalu slupl. Hned vzápětí ale zmizel za stromem. Zanedlouho se objevil a tvářil se povzneseně.

„Spolknout žízalu dokáže každéj usmrkanec,“ řekl pohrdlivě. „Ale já skočil ze střechy dřevníku. To ty nedokážeš.“

„Já že to nedokážu?“ řekl Albín.

„Určitě to dokáže,“ křičeli albínovci.

„Vsadíme se, že ne,“ křičeli stigovci.

„Já klidně skočím i ze střechy stáje,“ prohlásil Albín. Ale sotva to dořekl, ztuhl hrůzou.

„Bravo, Albíne,“ volali albínovci.

„To nikdy nedokáže,“ překřikovali je stigovci.

Privlekli žebřík a postavili ho ke střeše stáje. Pro jistotu si vybrali stranu, na kterou nebylo vidět od obytného stavení. Mohlo by se stát, že maminky soupeřů by neprojevíly příliš pochopení pro takový druh závodu.

Albín kladl třesoucí se nohy na příčky žebříku. A už stál na střeše stáje. Díval se do hloubky pod sebou. Jak ti kluci dole vypadali malí! Teď – teď by měl skočit! Ne, nejde to, strašně se bojí. Zadržel dech a prosil boha, aby se mu nohy odlepily od střechy samy od sebe. Ale nepomohlo to.

„Neodváží se,“ vykřikl Stig vítězoslavně.

„Tak mu ukaž, jak se to dělá,“ vyzvali ho stigovci.

„Skoč ze střechy a nech ho tam stát jako na hanbě.“